

Стряха

Снежен март, неприятен. Студът пронизва костите, а злобният вятър бръсне лицето и навява ледени снежинки в очите. Тялото ми трудно понася тези зимни условия на прага на дългоочакваната пролет. А тя се мотае незнайно къде и удължава агонията ми. Някак се уморих да ми е студено, да навличам дебели дрехи, да обувам тежки обувки и все да бързам да се шмугна в някоя топла стая. Имах тежък, напрегнат работен ден, наложи се даже да остана час и половина допълнително. Сега вървя по притихналите улици към дома си. Никого не срещам, хората са се изпокрили на топло. На два метра зад мен вървят две премръзнали изпосталели кучета. Изглеждат нещастни. Не че аз изглеждам по-различно. Искам да е пролет наистина, не само според календара. Искам да видя как животът се събужда, разцъфва и грейва в красиви цветове! Искам да се стопли тялото ми (и душата, и сърцето), да се изпъстри сивият ми, замръзнал живот...

Наближавам автобусната спирка. На пейката под тясната стряха забелязвам мъж – възрастен – около шейсетте, рошав и брадясал. Седи на заснежената скамейка с отпуснато тяло и гледа с празен поглед някъде пред себе си. Якето му е разкопчано и виси край бедрата му, вятърът трупа снежинки върху блузата му, а той сякаш не забелязва студа. До него има две големи найлонови торби, изглеждат пълни. Той посяга към едната, рови в нея и изважда бутилка с ракия. Развива капачката и отпива няколко големи глътки направо от шишето. В този момент изпитвам неприязън към него. „Ей го – пропилил се е!“ – си мисля. „И седи тук, на спирката, вместо да се прибере къщи да свърши нещо полезно“. Става ми неприятно, че трябва да застана до него, за да изчакам автобуса.

– Здравсти! – поздравява ме мъжът, усетил присъствието ми. Аз отговарям неохотно с „Добър вечер!“.

Той става и започва да рови в другата чанта. Изважда лист хартия и тубичка с лепило. Тогава поглежда право в мен и проговаря с пресипнал глас:

– Виж, лепя некролози на женичката ми! Обръща се към металния гръб на стрехата и старателно залепва листа, приглажда го няколко пъти – бавно, нежно.

– Мина една година – продължава мъжът, а очите му се пълнят със сълзи. – Ела, погледни я – милата ми женичка! Аз не помръдвам, но поглеждам към некролога.

– Господ да я прости! – успявам да изрека.

Мъжът ме дръпва за ръкава:
– Ела, моля те, виж я! – посочва ми снимката, след което започва да милва нежно образа. В очите му, заедно със сълзите, са изплували безмерна мъка и чиста обич. – Милата ми женичка! Милата ми тя! – гласът му едва излиза от гърлото, на пресекулки. Навежда глава, постоява няколко секунди така, с ръка върху снимката и си тръгва, без повече да ме погледне. Проследявам го с поглед – върви прегърбен, стъпва тежко, сякаш носи огромен товар на раменете си. Вятърът развява мрачните му дрехи.

Автобусът пристига, качвам се и ме лъхва топлина. Зимната пролет вече не ми се вижда чак толкова ужасна. Знам, че има при кого да се прибера. Тя ще ме чака. Ще е запалила печката, в дома ни ще е топло. Ще ѝ се оплача колко лош е бил денят ми, а тя ще ме прегърне.